

Bemærkningerne til sit Forslag, selv har taget Afstand fra den Ordning, her foreslaas. Ministeren kalder denne Ordning lidet heldig, og vi ere altsaa nu i den Situation, at vi skulle vedtage et Forslag, som af Ministeren selv er erklæret for at være lidet heldigt. Dette forekommer mig ikke at være særlig heldigt. Den Omstændighed, at der i Løbet af saa kort Tid er kommet 4 Forslag frem, og at dette sidste Forslag altsaa i Virkeligheden ikke har Ministerens Hjerte, om det end i dette Øjeblik har hans Ord for sig, den Omstændighed tyder, forekommer det mig, paa, at denne Sag ikke er afgæret, ikke er bundfældet tilstrækkeligt paa en saadan Maade, at vi kunne sige, at vi staa overfor en Ordning, som vi kunne se hen til med Tryghed. Dette forekommer mig at være evident. Det fremgik jo ogsaa meget klart af de Ord, som det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) udtalte, idet han, saa vidt jeg forstod ham, betegnede Forslaget som i det væsentlige ufyldstgørende — altsaa formodentlig kun fyldstgørende i det uvæsentlige —, og naar det ærede Medlem kunde gaa med til Forslaget, var det i Tillid til, at det hele var noget foreløbigt. Men saa presserende forekommer Sagen mig ikke at være, naar man kunde komme ud over den Vanskelighed, der er, paa den Maade, jeg nys nævnedes.

Den højtærede Minister har altsaa ikke kunnet tiltræde noget af de Forslag, som fremkom i Kommissionens Betænkning. Men der var dog en Ting i Kommissionsbetænkningen, som baade Kommissionens Flertal og dens Mindretal vare fælles om at indstille, men som Ministeren desværre er gaaet bort fra, og det er, at der i Spidsen for Statsskovbruget skal staa — det være en Mand eller en Institution, som staaar direkte under Ministeren. Det var hele Kommissionen enig om. Jeg skal oplyse, at i den Forening, som Statsskovriderne have, er det for halvanden Maaned siden enstemmig udtalt, at man ønsker, at den ny Overledelse af Statsskovbruget indgaar som et Led i selve Landbrugsministeriet. Det er jo nemlig saaledes, at Over-Administrationen har hidtil været og vil fremdeles ogsaa blive Landbrugsministeriets Departement, Kontoret for Skov- og Domænevæsenet. Vi havde tidligere 3 Overførstere, nu have vi kun 2, og her foreslaas det, at vi kun skulle have 1. Man kalder ham Direktør for Statsskovbruget, men man kan sige, at det i Virkeligheden kun er en Overførster. Tidligere vare Overførsterne Mellemlædet mellem den ydre Skovfor-

valtning og Centraladministrationen, Ministeriet, og det vedbliver denne Generaldirektør ogsaa at være fremtidig. Det forekommer mig, at det gør, at hele den Ordning, vi faa igennem Lovforslaget, er ganske overordentlig svag. Ja, man kan naturligvis give „Skovbrugsdirektøren“ — jeg haaber at det bliver Navnet i Stedet for „Skovdirektøren“ — større faglig Myndighed, end Overførsterne tidligere havde, men den kunde man jo ogsaa give de tidligere Overførstere. Ministeren har udtalt i Landstinget, at det, der her vil ske, er, at man fastslaar Enhedsprincippet i Skovbrugets Administration. Jeg maa tilstaa, at det har jeg ikke skønnet. Ja, jeg indrømmer, at Princippet er der, men selve Enheden kommer der ikke mere af end tidligere. De to Overførstere, vi have i Øjeblikket, have jo nemlig hver sit begrænsede Omraade, den ene har, saa vidt jeg husker, Jylland, og den anden de andre Skove, og der er ingen Kommission eller anden Institution mellem disse Overførstere og Centraladministrationen. Altsaa nogen større Enhed, end man tidligere havde, faar man i og for sig ikke frem i Skovforvaltningen gennem dette Forslag.

Naar den højtærede Minister har udtalt, at man skulde have en Mand, paa hvem Initiativet og Ansvar for hele det danske Statsskovbrug skulde hvile, skal jeg tilstaa, at dette vilde være at lægge for meget paa denne stakkels Mands Skuldre, det er for store Krav at stille til ham. Thi baade hvad Initiativet og hvad Ansvar for den Sags Skyld angaar, maa vi virkelig vedblivende — og under den ny Ordning maaske i endnu højere Grad end under den gamle — sætte vor Lid til de enkelte Skovdistriktschefer, Skovriderne. Naar jeg siger i maaske endnu højere Grad end tidligere, er det, fordi det ikke kan undgaa, at Skovbrugsdirektøren, naar han ikke bliver selvstændig, staaende under Ministeren som Direktør, men han vedblivende skal have Departementet over sig, fremtidig i endnu højere Grad end tidligere Overførsterne bliver en Kontormand. Jeg beklager meget, at Ministeren ikke har kunnet gaa med til, at vi fik den anden Ordning, og jeg siger, at saa maa det, som hidtil har været Gænen, i endnu højere Grad blive Gænen fremtidig, nemlig at denne Mand i altfor høj Grad bliver Kontormand, navnlig naar det bliver saaledes, som det er blevet pointeret saa stærkt fra forskellige Sider, at de Mænd, han nærmest skal have til Raadighed, ikke skulle være selvstændige i deres Tilsyn over-